

در «روز ملی خلیج فارس» که اتفاقاً روز تعطیلی هم بود، فرصتی دست داد تا بعضی برنامه‌های صدا و سیما را در این ارتباط بشنوم یا ببینم. به اعتقاد من، روز باشکوهی بود. این دو رسانه‌ی ملی، به نمایندگی از مردم ایران، بر این بودند که با نمایش اسناد معتبر تاریخی، جغرافیایی و روایتی، حقانیت جمهوری اسلامی ایران را بر مالکیت «خلیج همیشه فارس» ثابت کنند. عناوینی چون «Persian Gulf»، «Sinus Persicuse» و مانند این‌ها، به دفعات و به مناسبت‌هایی بر صفحه‌ی تلویزیون نقش می‌بست که در واقع «آفتاب آمد دلیل آفتاب» بودند و جای هرگونه شک و تردیدی را از بین می‌برند. اسناد، مدارک و دلایل فارس بودن خلیج، بیشتر تاریخی - جغرافیایی بودند که از شما چه پنهان، نشان می‌داد که ما زمین‌شناسان هم باید با بهره‌گیری از دانسته‌هایمان در مورد خلیج فارس، به‌ویژه اطلاعات چهل‌پنجاه سال اخیر، در این امر ملی مشارکت فعال داشته باشیم.

به یاد داشتم که در زمان تحصیل در خارج از کشور و در ارتباط با گرایش تحصیلی‌ام و با عنوان «زمین‌شناسی دریایی»، مقادیر قابل توجهی اطلاعات، به‌ویژه درباره‌ی دریاها و دریاچه‌های ایران، جمع‌آوری کرده بودم که در این میان، کتابی با عنوان «THE PERSIAN GULF» را که حدود ۳۰ سال پیش تهیه کرده بودم، در لابه‌لای کتاب‌هایم یافتم. این کتاب در سال ۱۹۷۳ توسط ناشر معتبری چون «Springer-Verlag» که در برلین، هایدلبرگ (آلمان) و نیویورک مراکز آن دایرند و از معروف‌ترین مؤسسات انتشاراتی جهانی هستند، چاپ و منتشر شده است. تمامی موضوع‌های این کتاب علمی- پژوهشی در زمینه‌ی زمین‌شناسی (بیشتر زمین‌شناسی دریایی) و عنوان آن چنین است:

The Persian Gulf
Holocene Carbonate Sedimentation and Diagenesis in a
Shallow Epicontinental Sea
Edited by B.H. PURSER

که ترجمه فارسی آن می‌شود:
خلیج فارس

رسوب‌گذاری کربناتی زمان هولوسن در یک دریای کم‌ژرفای بر قاره‌ای
تنظیم توسط: ب.اچ. پرزر

در این کتاب، ۲۲ موضوع متفاوت توسط معروف‌ترین دانشمندان علوم زمین، به‌ویژه زمین‌شناسان دریایی، از آن‌چه که در خلیج فارس به‌عنوان پدیده‌های زمین‌شناسی در این رابطه وجود دارد، مورد بررسی دقیق و گسترده قرار گرفته است. کتاب در ۴۵۳ صفحه و با بیش از ۲۶۰ تصویر و نقشه، با نام خلیج فارس تنظیم و چاپ شده و جالب این‌که حتی در یک مورد از این نوشته‌های علمی - پژوهشی، از

عنوان جعلی «خلیج عربی» نام برده نشده است. برای اطلاع بیشتر شما دوستان عزیز، فقط سه عنوان از ۲۲ عنوان کتاب را که دانشمندان سه ملیت مختلف در انجام آن شرکت داشته‌اند، در این جامی آورم:

1. Purser. B.H. and Seibold, E: The Principal Environmental Factors Influencing Holocene Sedimentation and Diagenesis the Persian Gulf.
2. Wagner, c.w. and Van Der Togt, C.: Holocene Sediment Types and Their Distribution in the Southern Persian Gulf
3. Evans G., Marry J.W., Biggs, H.E.J., Bate R. and Bush P.R.:
The Oceanography, Ecology, Sedimentology and Geomorphology of Parts of The Trucial Coast, Barrier Island Complex, Persian Gulf

نویسندگان نوشتارهای بالا همگی از کشورهای فرانسه، آلمان، هلند و انگلستان هستند که با بهره‌گیری از حمایت‌های همه‌جانبه کشورهای عربی در آن زمان، توانستند این پژوهش‌ها را به انجام برسانند و کتاب را منتشر سازند. جالب این‌جاست که مکان جغرافیایی تمامی موضوع‌های علمی - پژوهشی مندرج در این کتاب، در کرانه‌های کشورهای عربی (مانند قطر، ابوظبی، امارات و عربستان) واقع است و در بین نویسندگان نیز، حتی نام یک ایرانی به چشم نمی‌خورد که بگویند به اصطلاح «اعمال نفوذ» شده است.

با این شواهد دیده می‌شود که کفه‌ی ترازو از همه‌ی جهات به نفع کشورهای عربی سنگینی می‌کرده، الا «حق و حقایق» که «حق به حق‌دار» رسیده است؛ آن‌هم حدود ۳۷ سال پیش. البته در آن زمان مبنای قضاوتشان واقعیت، یعنی همان اسناد و مدارک تاریخی و بنیادی بوده است، ولی اکنون مبنای قضاوتشان پترودلارهای بی‌زبان است که از کشورهای عربی می‌گیرند و آب به آسیاب آن‌ها می‌ریزند و تحریکشان می‌کنند. به هر صورت، چه بخواهند و چه نخواهند، از هزاران سال پیش خلیج فارس، خلیج فارس بوده و امروزه هم خلیج فارس و در آینده هم خلیج فارس است؛ یعنی «خلیج همیشه فارس».

به همین مناسبت بر خود لازم دانستم که دانسته‌های بیشتری در مورد خلیج فارس به ویژه از دیدگاه‌های زمین‌شناسی تقدیم شما عزیزان نمایم که در مقاله‌ای جداگانه تنظیم و در همین شماره از نظر گرامیتان می‌گذرد.

والسلام